

Spirit of Bosnia / Duh Bosne

An International, Interdisciplinary, Bilingual, Online Journal
Međunarodni, interdisciplinarni, dvojezični, online časopis

Sa mojim Isusom

Poziv dragom Isusu

O Isuse, kako bih volio kada bi se
Udostojio da uđeš u moj stan.
Gdje sasvim obične stvari na zidu vise.
Gdje se u oknima rano gasi dan.

Pričao bih ti, kako svjetiljku mutnu palim,
Da kratki ovaj dan produžim.
Kako živim životom sasvim malim.
I pun jeda, sa braćom svojom služim.

Pričao bih ti o ljudskoj kući.
O oknima koja su pokatkad plava.
O vratima, kroz koja pognut moraš ući.
O bravi, koja se čvrsto zaključava.

Pričao bih ti uz dim obične cigare,
O svakom čovjeku i koji se kako zove.
I kako jedni uvijek nose haljine stare.
I kako drugi uvijek nose haljine nove.

I kako ima sedam brižnih dana.
O Isuse, i svaki je ko što je bilo juče.
I o tom, kako se, kad zaboli rana,
Šešir na čelo duboko, duboko natuče.

Pričao bih ti dugo, sve dok ne začujemo,
Kako se rosa niz prozor sliva.
Onda bih ti rekao sasvim nijemo:
Isuse, umoran si, tebi se sniva.

O lezi, zaspaj, na postelji ovoj,
Koju čovjek svaki dan otkupi.
Tužno ti čelo ovit ću u utjehe povoj.
Spavaj samo, a ja ću na klupi.

Kuda bih vodio Isusa

Isuse blagi, u doba kasnih sati,
kad još bdiju siromasi tvoji.
Skromnom kojaču odvest ću te, da ti
Jedno obično odijelo skroji

I obućaru malom, koji svu noć kuje
Oštre čavle u teški poplat.
Dok Tvornice cipela žučno bruje.
Milion pari skuju za jedan sat.

Zatim čovjeku, koji šešire pravi,
sa spuštenim obodom, da skriju bol.
Jedan će da se nakrivi i na tvojoj glavi.
Prostran da u se primi i tvoj oreol.

Onda ćemo poći u krčmu kraj grada,
koja liči na stari, nasukani brod.
Gdje braća za stolom, od silnog jada
Bacaju čaše i šešire na pod.

Prvi krik pijetla bit će britka strijela,
od koje će ti srce da krvari.
Drugi krik pijetla bit će mrak u dnu čela.
Prepoznat ne ćeš ni ljude ni stvari.

A trećim krikom kad se pijetli jave,
o Isuse, zateturat ćeš od bola.
Tvoj šešir će pasti s glave.
Šesir i aureola.

Božanski cirkus

Kako me danas bole harlekini
I tužni augusti glupi.
Isuse, na srce mi ranjeno
melem pamuka privini.

Danas bih volio da budem jako ružan.
Da se trese za mnom svjetine rug.
Da budem grbav i u hodu hrom.
I nos da imam vrlo, vrlo dug.

Bol glupih augusta i harlekina
moj Isuse, toliko me tišti.
Pođimo, pođimo k njima sa majmunom,
koji se mirno pred cijelim svijetom bišti.

Pođimo i sa médôm, koji u hlačama

vješto poigrava na štapu,
a poslije za bijednom milostinjom
ponizno pruža svoju staru kapu

Podimo i sa bubnjem, čija je siva koža
tako sveta i tako skupa.
Jer bubanj je mrtvo magare, po kome mali
još uvijek nemilice lupa.

Podimo tako među auguste i harlekine.
Samo što prije, moj Isuse sveti.
Mi ćemo za njima od teškog bola,
a oni za nama od smijeha umrijeti.

Isus i ja pred gradskim pijetlom

Već nije tako važan njegov zov.
Ni lupanje krila nije.
Visoki dimnjak, probijen kroz krov,
krikom nas probudi prije.

Gle, kako su mu sada krila potkresana.
I tupe, sasvim tupe mamuze mu.
Svanuća ovih trubom probuđenih dana
sva su nepoznata njemu.

Kako mu je prije glas imo gordost kneza.
Od njega stresala se zora rosom na usjev.
Vojske je u ponoć obuzimala jeza,
Pred bitku, koju je navješto njegov gnjev.

A sada je, od ove gradske čadi
sve crnji i crnji, iz dana u dan.
Još malo, pa se više ne će znati,
je li to pijetao ili je gavran.

Zato daj da jednom i njemu naraste
svako krilo, za put visok i dug.
Da se i on umiješa među brze laste
i s njima odleti na neki jug.

San magaradi

Isuse, u ovom kasnom času sad
U sve staje ćemo ući.
Od nježnosti ti ćeš svu magarad
Blago za uho povući.

I kada odeš, u doba to gluho,
Među njima će riječi da kruže:

ko je taj koga si za uho
držao najduže.

I svaki će usnuti opet,
Sa najljepšim snom u duši:
Da tvoja meka ruka još miluje
Baš njegove uši.

Isus posjeti kod nas

I

O Isuse, kad dođeš, u koliko bilo sati,
u naš propali i opustjeli dom,
dobrodošlicu tebi ću zapjevati,
skupa sa svojom vedrom sestricom.

Pjevajući, od tvoje blizine sva bijela,
iznijet će ona preda te sô i kruh.
Po starom običaju naših sela,
kada im u kuću stigne mio duh.

Tada će te moja sestrice odvesti
do skromnog jela, koje krasi stol.
- O Isuse dragi, izvoli samo sjesti
i odložiti svoj šešir i oreol. -

Tako će ti ona reći i nato će
stati preda te, u svetom bolu.
I puna čiste, nebeske samoće
o klin će objesiti tvoju aureolu.

Neka nam svu noć sija, mjesto uljenice,
koju palimo pred svaki mrak.
Od sjaja ćemo kriti svoje lice.
Tako će njen blijesak biti jak.

II

Poslije ćemo te povesti u dvorište, noseći
ispred nas tvoje aureole žar.
I pri toj, od nebeskog sjaja svijeći,
pokazat ćemo ti pusti naš hambar.

I staje prazne, u kojima se suše
otkosi davni, ko cvijeće na groblju.
U ponoći tu dođu mrtvih konja duše.
Čuješ ih, kako nevidljivu zob zoblju.

Pokazat ćemo ti i stado magle bijele,
koje se provlači kroz živicu svježju.

O Isuse, to naše ovce izgorjele,
mrtve dolaze i u tor liježu.

Onda ćemo konja jedinog upregnuti,
da te provozamo kroz naš mali grad.
Nad njim se nebo nisko uvijek muti.
Pod njim prigušeno tutnji vodopad.

O ako me upitaš, dok naše staro kljuse
bude plašila kraj puta šaš,
- Koja je ovo zemlja? Kazat ću: O Isuse,
pa to je Bosna, ti to znaš.

III

A poslije, kad i pijetlima bude sneno,
osjetit ćemo kako tvoja glava
spušta se čas na moje rame, čas na njeno,
I silno nas obasjava.

I u to doba zemaljskih kasnih sati
pjevat će ti moja sestra blagim glasom.
O Isuse, ti ćeš tada zadrijemati,
izmoren konja tromim kasom.

I koji put, kad magla bude snježno
sipila na tvoje sveto ruho,
stavit će ti na glavu, sasvim nježno,
oreol, koji ti je pao na jedno uho.

Isus čita novine

Znam, dobri moj Isuse, kad jedne kiše duge,
donesem ti za večeru hljeb skriven pod skut,
ulazeći u sobu, vidjet ću pun tuge
tvoj sveti lik nad novine nagnut.

I nezapažen kraj tebe ću sjesti,
Gledajuć mračenje na tvome licu čistom.
Dok pogledom prelijećeš vijesti do vijesti.
Dok uzbuđeno prevrćeš list za listom.

Čime ću moći da te tješim u tom času,
Stojeći pred tobom, sav stidom obuzet.
I da li bih imao dosta snage u svom glasu,
kada bih pred tobom branio ovaj svijet.

Na teška ta slova pao bih svojim stasom malim.
Radost čovjeka bi u oku mome zasijala.
O pusti, rekao bih ti jedva glasom uzdrhtalim,

nek se i dalje vrtila naša zemlja mala.

Onda bih sasvim tiho izišo pred vrata.
i pustio da ostaneš sam u svome bolu.
Moleći pred pragom, da tvoj gnjev umiri
mirisni, blagi kruh na stolu.

Isuse u svetohraništu

I

Sam

Sad opet idem sam, ja mali prolaznik,
pod nakrivljenim šeširom ovim svijetom.
A ti si otišao, i tvoj dragi lik
sija se nevidljiv u hraništu svetom.

Zar si ti sad tamo, u onom hljebu bijelom.
U svetohraništu, pred kojim tinja luč.
Zar tamo, sa svojim srcem, dušom, svojim tijelom.
Zar je tu melem za moju dnevnu žuč.

Nedovršena posla, kad prođem kraj tvog stana,
u škrinji gdje se kriješ zlatom okovan.
Duša mi puna brige, srce mi puno rana,
probdjelo bi uza te vječnost, ko jedan dan.

Otkrivam ti sve, što u duši skrivam.
Zovem te da sa mnom teški dan podijeliš.
Dugo ti šapćem, žarko te prizivam.
A ti nevidljiv samo šutiš i samo se bijeliš.

I evo, sve češće ja zaboravljam
u prolazu da ti skinem kapu.
U kasnoj noći, kada se žurim sam,
sa svežnjem večere o štapu.

II

San

Vratit ću se jednom svojoj maloj kući,
kad budu prošli mnogi dani.
Za stolom kasnim o tebi snivajući,
zaspat ću uz crni hljeb i svoj vrč zemljani.

Blizina hljeba u snu dočarat će meni
seoski put, koji vijuga kroz glog,

i oko njega pšenice šum sneni,

ugušen sitošću mirisa brašnenog.

U snu sav sretan i radostan u svemu,
zaželjeti ne ću ništa više:
samo da zagrlim hljeb crni i čujem u njemu
tvoje srce i tvoju dušu kako diše.

Nikola Šop, PJESME, DRAME, Sarajevo, 2006

The preceding text is copyright of the author and/or translator and is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-NoDerivs 3.0 Unported License.